

Vyvěšeno dne: 26. 8. 2026
Svěšeno dne: 9. 9. 2026

Jakub Otevřel, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce/navrhovatele: **Jiří Šubrt**, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému/odpůrcům: **1) Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **2) hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zastoupené Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 28. 8. 2024, č. j. MHMP 1319265/2024, spojené s návrhem na zrušení úpravy územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy U 0831/2010 ze dne 20. 4. 2010, schválené žalovaným 1), a návrhem na zrušení opatření obecné povahy č. 55/2018 - změny územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy Z 2832/00, vydané usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy s účinností ode dne 12. 10. 2018, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) BYDLENÍ MODŘANY s.r.o.**, se sídlem Tyršova 405, Polná, zastoupená JUDr. Janem Brožem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, **II) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **III) městská část Praha 12**, se sídlem Generála Šišky 2375/6, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce/navrhovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2025, č. j. 18 A 63/2024-143,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká žaloby spoluvlastníka pozemku, na němž je umístěn bytový dům, proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve věci žádosti stavebníka o vydání změny územního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby ve stejné lokalitě. Řešeny jsou právní otázky, za jakých podmínek je tento spoluvlastník oprávněn podat žalobu podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) proti uvedené změně územního rozhodnutí a zda v případě, že s žalobou spojil návrh na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1

s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, může doplnit návrhové body ve lhůtě pro doplnění žaloby, kterou zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon, stanoví v § 306 odst. 2. Předmětem posouzení je také procesní postup soudu, jde-li o možnost žalobce efektivně reagovat na vyjádření osob zúčastněných na řízení, jakož i způsob, jakým se soud při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vypořádal s jednotlivými návrhovými body s ohledem na obecnost tvrzení o zásahu do práv žalobce.

[2] Úřad městské části Praha 12 (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 27. 5. 2021, č. j. P12 17628/2021 OVY, rozhodl k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) jako stavebníka o umístění stavby původně označené jako „*Rezidence Modřany Levského, P12*“, nyní „*Bytový dům Levského*“. Jde o stavbu bytového domu, který byl umístěn na pozemcích parc. č. 4400/35, 4400/36, 4400/265, 4400/266, 4400/270 a 4400/273 v k. ú. Modřany (dále jen „stavba“ nebo „záměr“). Osoba zúčastněná na řízení I) následně požádala o změnu územního rozhodnutí. Stavební úřad této žádosti rozhodnutím ze dne 20. 9. 2023, č. j. OVY/33297/2023/Št (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vyhověl. Podle § 92 a § 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023, vydal změnu územního rozhodnutí a stanovil související podmínky pro umístění stavby. Proti tomuto rozhodnutí podalo několik osob (vlastníků okolních pozemků a staveb, resp. společenství vlastníků jednotek) odvolání. Jedním z nich byl i žalobce/navrhovatel (dále jen „stěžovatel“), který odvolání podal jako opomenutý účastník. To, že práva stěžovatele mohla být stavbou dotčena, uznal i žalovaný/odpůrce 1) [dále jen „žalovaný 1)“], a odvoláním stěžovatele se věcně zabýval. V záhlaví uvedeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí zčásti změnil a ve zbytku potvrdil.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného 1). Současně odmítl s žalobou spojený návrh na zrušení úpravy územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy č. U 0831/2010, vydané žalovaným 1) dne 20. 4. 2010 (dále jen „úprava U 0831“), a zamítl návrh na zrušení části opatření obecné povahy č. 55/2018 – změny územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy Z 2832/00, vydané usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy s účinností ode dne 12. 10. 2018 (dále jen „změna Z 2832“). Oba návrhy byly učiněny v rozsahu pozemků parc. č. 4400/35 a 4400/36 v k. ú. Modřany.

[4] Úprava U 0831 se týkala změny směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, kterou žalovaný 1) změnil míru využití území v k. ú. Modřany (území všeobecné smíšené SV-A) tak, že původní kód využití plochy A (s nejvyšším přípustným koeficientem podlažních ploch 0,2) upravil na kód využití plochy F (s nejvyšším přípustným koeficientem 1,4). Popsanou úpravu kódu využití plochy posléze odpůrce 2) učinil součástí změny Z 2832.

[5] Návrh na zrušení úpravy U 0831 městský soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť o něm z důvodu zrušení jiným rozsudkem již nelze rozhodovat. Dále shledal, že stěžovatel byl oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného 1), jakož i návrh na zrušení změny Z 2832. Stěžovatel nicméně blíže nekonkretizoval, čím konkrétně tato změna zasahuje do jeho právní sféry. Uvedené předurčilo i podobu přezkumu městským soudem, který sice může obecně posoudit, zda příslušná změna představuje způsobitou oporu pro vydání napadeného rozhodnutí, nemůže však za stěžovatele domýšlet, jakým způsobem se ho případné vady vlastně dotýkají.

[6] Městský soud dospěl k závěru, že odůvodnění změny Z 2832 je dostatečně přehledné, srozumitelné a určité. Postačí, že obsah příslušné změny je zpracován v příloze (samostatném dokumentu), je-li z výroku zřejmé, že je tento dokument jeho součástí. Při vědomí rozsahu celého opatření obecné povahy nelze odpůrci 2) vyčítat, že do výroku opatření obecné povahy nezahrnul celý obsah změny. Orientace v něm by byla výrazně snížena a lze si jen stěží představit,

pokračování

jak by mohly být veškeré výkresy, mapy a další podklady zapracovány do samotného textu opatření obecné povahy. Městský soud ale připustil, že bližší odůvodnění této změny se zde nenachází. Z uvedených příloh skutečně nevyplývají úvahy o tom, zda změna odpovídá poměrům a možnostem využití daného území, zda jde o změnu vhodnou a z jakého důvodu šlo právě o plochu dotčených pozemků. Stěžovatel však zároveň nijak blíže nekonkretizoval, v čem se ho úprava kódů míry využití území na pozemcích parc. č. 4400/35 a 4400/36 dotýká a v čem shledává rozpor takové úpravy s hmotným právem či její nepřiměřenost. Změna Z 2832 navíc nepřinesla novou regulaci – pouze převzala úpravu platnou od roku 2010, proti níž stěžovatel nikdy nebrojil, a ani v procesu přijímání změny Z 2832 nevzněl žádné námitky. Žalovaný proto neměl důvod starší úpravu znovu podrobně vysvětlovat. Tato regulace platí již více než 14 let, pročez je třeba k jejímu případnému rušení přistupovat zdrženlivě a jen tehdy, je-li prokázáno jasné porušení zákona zasahující do práv stěžovatele. Stěžovatel je v možnosti zpochybňovat proporcionalitu změny omezen také vlastní pasivitou v procesu jejího přijímání.

[7] Stěžovatel namítal, že téměř monofunkční bytový dům s jediným komerčním prostorem o ploše 121 m² je umístěn do plochy SV – všeobecně smíšené, kde je hlavním využitím umístění polyfunkčních staveb. Městský soud odkázal na závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15. 5. 2024, které výslovně uvedlo, že bytový dům s jednou komerční jednotkou je ve funkční ploše SV podmíněně přípustný a že v této lokalitě není nutné trvat na polyfunkčnosti. Ulice, kde se záměr nachází, není významným uličním prostranstvím a okolí je převážně obytné. Potřebná občanská vybavenost je v docházkové či dojezdové vzdálenosti. Stěžovatel sice tvrdil nedostatek služeb, ale neuvedl, jaké konkrétní služby postrádá a nereagoval ani na argumenty ministerstva. Své námitky nevztahoval k samotné změně záměru, která jen upravuje již dříve povolený projekt, byť spočívající ve zvýšení počtu bytů ze 120 na 153 a snížení podílu komerčních ploch ze dvou na jednu. Městskému soudu není zřejmé, jak by nárůst o 33 bytových jednotek mohl v dotčeném území s řadou bytových domů významnějším způsobem ovlivnit stávající úroveň občanské vybavenosti a služeb, zvláště pokud nedochází k zásadnějšímu nárůstu hrubé podlahové plochy záměru a nárůst obyvatel tak nelze automaticky předpokládat.

[8] Jde-li o námitku nerespektování urbanistické struktury ve smyslu § 20 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), městský soud se ztotožnil s posouzením žalovaného, podle něhož záměr svým umístěním nenarušuje žádné stávající vazby v daném území, nezabírá žádná doposud přístupná veřejná prostranství nebo zeleň a svými parametry nevybočuje z parametrů obdobných staveb v místě obvyklých. Tvrzení, že by jím mohla být poškozena urbanistická struktura daného území, není opodstatněné. Stěžovatel navíc nekonkretizoval, v čem činí rozsah změn záměru dřívější závěry neaktuálními (nemění se počet nadzemních podlaží, podstatněji ani rozměry či výška, stavba se jen drobně natáčí), a nenamítal, že se v území nachází bytové domy o obdobné výšce i hmotě.

[9] Shodný závěr učinil městský soud i při vypořádání ostatních námitek stěžovatele, které se týkaly nesprávné informace o změně stavby, nevhodného oplocení, rozporu řešení dopravy v klidu, nezohlednění dopravní zátěže okolních ulic, nedostatečného posouzení vlivu staveništní dopravy, nedostatečné kapacity školských zařízení a nedostatečného posouzení vlivu na zeleň. Závěry a posouzení žalovaného považoval za dostatečné a logicky zdůvodněné. Vypořádání námitek bylo do značné míry předurčeno slabou argumentační pozicí stěžovatele, který neidentifikoval či nebyl schopen identifikovat konkrétnější dopady záměru do svých práv.

II. Kasační stížnost

[10] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., navrhl rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Porušení svých procesních práv spatřuje stěžovatel v tom, že i když měl podle § 306 odst. 2 stavebního zákona na doplnění žalobních bodů dva měsíce od doručení rozhodnutí žalovaného (do 4. 11. 2024), městský soud jej usnesením ze dne 2. 10. 2024, č. j. 18 A 63/2024-21, vyzval k doplnění návrhu na zrušení opatření obecné povahy ve lhůtě dvou týdnů (do 24. 10. 2024). Tím uvedenou zákonnou lhůtu zkrátil o 11 dnů. Stěžovatel vzhledem k vázanosti soudcovskou lhůtou z procesní opatrnosti svůj návrh doplnil již v kratší lhůtě, nicméně vzhledem k obsahu rozsudku (vytýkaná nedostatečná tvrzení) měl tento zásah do procesních práv stěžovatele vliv na samotné rozhodnutí. Městský soud měl pochybit také tím, že stěžovateli neumožnil účinně reagovat na vyjádření osob zúčastněných na řízení. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení I), které mělo 35 stran, mu zaslal až přípisem ze dne 10. 1. 2025, a vyjádření osoby zúčastněné na řízení III) přípisem ze dne 16. 1. 2025. Obě vyjádření mu byla doručena dne 20. 1. 2025, přičemž napadený rozsudek byl vyhlášen dne 21. 1. 2025.

[12] Změna Z 2832 je podle stěžovatele nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Vyhodnocení vlivů změny na udržitelný rozvoj území nijak nehodnotí zvýšení využití území, které bylo předmětem několika set provedených úprav územního plánu. Z předložené „studie“, kterou je jeden příčný řez, nevyplývá nic o vhodnosti navrhovaného řešení či vlivech tohoto řešení na okolní území. Podrobnější není ani odůvodnění územního plánu, které odkazuje pouze na dobrou víru žadatelů o tyto úpravy a nebezpečí destabilizace stavu dlouhodobě považovaného za právní stav a hrozbu náhrady škody (v důsledku žalob investorů na hl. m. Prahu).

[13] V žalobě stěžovatel popsal nárůst velikosti stavby v důsledku změny územního plánu, jakož i negativní vlivy nadměrné zástavby, a to především v území s absencí dostatečné občanské a komerční vybavenosti. Tím reagoval na nepřezkoumatelnou změnu územního plánu. Předmětem změny územního rozhodnutí je mimo jiné zvětšení celé stavby, která bude mít více hrubých podlažních ploch, větší výšku, ale především více bytových jednotek (o 33) a více parkovacích míst (o 24). Změna stavby zasáhne do práv stěžovatele nepřiměřeným zahuštěním výstavby, ohrožením stávající zeleně, zhoršením plynulosti a bezpečnosti dopravy a dalším zvýšením poptávky po občanském a komerčním vybavení a z toho vyplývajícím narušením pohody bydlení. Stavba je způsobilá do těchto práv stěžovatele zasáhnout, přestože je oddělena dalším deskovým domem a vzdálena od nemovitosti stěžovatele cca 80 metrů. Stavební úřad sám jako účastníky řízení vymezil cca 33 bytových domů a jako účastník řízení jsou vymezeni vlastníci stavby v ulici Rilská, které jsou od povolované stavby vzdálenější než nemovitost stěžovatele. Umísťovaná stavba z této nemovitosti také není přímo viditelná. Pokud stavebník ve svém vyjádření dovozuje bezbřehost vymezení účastníků řízení, stěžovatel odkazuje na vymezení spádové oblasti ZŠ Angelova a výsledky zápisu do 1. tříd, kde byly přijaty pouze spádové děti. Všechny ostatní děti byly z kapacitních důvodů odmítnuty.

[14] Nesprávným je i posouzení souladu s územním plánem. Stavba téměř monofunkčního bytového domu (153 bytových jednotek a 1 komerční prostor o ploše 121 m²) je umísťována do plochy SV – všeobecně smíšené, kde hlavním využitím je umístění polyfunkčních staveb. Monofunkční stavby pro bydlení (podmíněné přípustné využití) lze umístit pouze v odůvodněných případech, s přihlédnutím k charakteru veřejného prostranství a v území definovanému v územně analytických podkladech. Stěžovatel má za to, že orgán územního plánování nesprávně posoudil soulad s územním plánem. Do území se střední občanskou vybaveností a nízkým výskytem komerčních služeb je umísťována další obytná zástavba s naprosto minimálním podílem komerce. Nárůst počtu obyvatel tak dále prohloubí nedostatek

pokračování

občanské vybavenosti a komerčních ploch. K argumentaci Ministerstva pro místní rozvoj o možnosti překročit 60% plochy pro jednu funkci stěžovatel zdůrazňuje, že jde o neaktuální znění územního plánu. Vzhledem k charakteru území, tj. nedostatku občanské i komerční vybavenosti, by bylo v souladu s cíli a úkoly územního plánování zvažovat tuto výjimku pro doplnění nedostatkové vybavenosti, a nikoliv umožňovat podmíněčně přípustné, výjimečné využití, které dále prohloubí problémy v území. Stěžovatel setrvává na svém tvrzení, že závazné stanovisko orgánu územního plánování nesprávně posuzuje soulad s územním plánem, když nedostatečně odůvodňuje podmíněně přípustné využití území.

[15] Navrhované oplocení stavby je podle stěžovatele v rozporu s § 30 odst. 1 pražských stavebních předpisů, neboť svými prostorovými parametry a charakterem vhodně nenavazuje na oplocení v místě obvyklé. Žadatel navrhuje oplocení na hranici s veřejným prostranstvím o výšce 2 m, okolní bodové i deskové domy nicméně nemají oplocené pozemky a oplocení není v souladu s charakterem území. Argumentaci rozhodnutí žalovaného lze shrnout tak, že jsou-li v místě pozemky oplocené, je nezbytné dodržovat § 30 odst. 2 i § 30 odst. 1 pražských stavebních předpisů, zatímco pokud oplocené nejsou, postačí dodržovat § 30 odst. 2 pražských stavebních předpisů. Požadavky na oplocení stavby v místě, kde jsou pozemky oploceny, by tak byly paradoxně přísnější než oplocení stavby v místě, kde pozemky oploceny nejsou. Umísťovaná stavba se nachází několik desítek metrů od nemovitosti stěžovatele, který se kolem ní pohybuje běžně několikrát denně. Z důvodu blízkosti nového oplocení budou káceny vzrostlé dřeviny.

[16] Námitka týkající se dopravy v klidu směřuje k tomu, že navrhovaných 22 nekrytých parkovacích stání u bytového domu je v rozporu s § 33 pražských stavebních předpisů. Městský soud vyšel z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, podle něhož pro vázaná stání bude sloužit 94 stání v garážích, pro návštěvnická 13 venkovních stání (a 9 stání bude sloužit jako rezerva). Stěžovatel však upozorňuje na to, že ve výroku uvedeného rozhodnutí není otázka režimu přístupnosti rozporovaného počtu parkovacích míst závazně řešena. Je v něm konstatováno 22 parkovacích míst na povrchu bez toho, aby byla závazně určena jejich přístupnost. Projektová dokumentace naopak tvrdí, že volně přístupná budou 3 nebo 4 parkovací místa a 9 parkovacích míst bude tvořit rezervu pro obyvatele z okolí. Údaje v odůvodnění rozhodnutí jsou tedy vnitřně rozporné a nelze určit, který z nich je rozhodný.

[17] Záměr přináší do dotčeného území několik stovek obyvatel. Lze předpokládat, že se bude z velké části jednat o rodiny s dětmi, bez toho, aby pro ně byly zajištěny kapacity v jeslích, školkách a školách. Obdobné platí i pro dostupnou lékařskou péči. Městský soud uvádí, že „*územní plán v případě dotčených pozemků stavbu školského zařízení nepožaduje a umístění jiných záměrů takovým požadavkem ani výslovně nepodmiňuje, nehledě na to, že přímo v sousedství záměru se nachází stavba mateřské školy*“. Stěžovatel však namítá, že právě tyto otázky mají být řešeny při zdůvodnění podmíněně přípustného využití území podle územního plánu. Stavba je totiž umísťována v ploše SV – všeobecné smíšené, kde hlavním využitím je umístění polyfunkčních staveb.

III. Další podání účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení I)

[18] Ke kasační stížnosti se vyjádřili oba žalovaní, jakož i osoba zúčastněná na řízení I). Na následnou repliku stěžovatele reagovala duplikou osoba zúčastněná na řízení I).

III.a Vyjádření žalovaného 1)

[19] Žalovaný 1) se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. K námitkám ohledně oplocení, dopravy v klidu, kapacity parkovacích stání i školských zařízení uvedl, že již byly řešeny v předchozích rozhodnutích, nebo jsou nekonkrétní a neprokazují zásah do práv stěžovatele.

III.b Vyjádření odpůrce 2)

[20] Odpůrce 2) navrhl kasační stížnost zamítnout. Souhlasí se závěry městského soudu týkajícími se úpravy U 0831 a změny Z 2832, k čemuž dodal, že stěžovatel byl po celou dobu pořizování změny Z 2832 pasivní a nepodal žádné připomínky ani námítky. V naprosto obecné rovině zůstala i tvrzení stěžovatele o zásazích do jeho právní sféry, která v řízení o kasační stížnosti již nelze jakkoli doplňovat. Tím je minimalizována možnost navrhovatele napadnout změnu Z 2832, jde-li o její proporcionalitu, zákonnost a postup jejího přijetí. Stěžovatel není a ani nemůže být změnou Z 2832 dotčen na svých právech.

[21] Výzva městského soudu výslovně směřovala k napadenému opatření obecné povahy. Stěžovatelem citovaný § 306 odst. 2 stavebního zákona se vztahuje k rozhodnutí stavebního úřadu, a nikoliv k opatření obecné povahy. S ohledem na skutečnost, že předmětem řízení byl incidenční přezkum opatření obecné povahy, byl městský soud podle § 101d odst. 2 s. ř. s. povinen ve věci rozhodnout do devadesáti dnů poté, kdy mu návrh došel. Městský soud v uvedené výzvě na tuto lhůtu a příslušné ustanovení s. ř. s. výslovně odkázal. Žádného pochybení se nedopustil ani při zasílání vyjádření osob zúčastněných na řízení.

[22] Změna Z 2832 podle odpůrce 2) není zatížena vadou nepřezkoumatelnosti. Její odůvodnění je velmi podrobné a jednoznačně z něj vyplývá, že jedním z hlavních důvodů, pro který byla pořízena a vydána, je podřízení se názoru Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) vyjádřenému v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, č. 2943/2014 Sb. NSS, podle něhož se stavební úřad musí indexem podlažních ploch řídit, a to bez ohledu na skutečnost, že jde o směrnou část územního plánu. Opatření obecné povahy je třeba interpretovat jako jeden celek, tj. komplexně a provázaně.

III.c Vyjádření osoby zúčastněné na řízení I)

[23] Osoba zúčastněná na řízení I) tvrdí, že stěžovatel nebyl oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného, a tudíž ani kasační stížnost. Stěžovatel nemohl věrohodně tvrdit, že by byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem žalovaného v souvislosti s jeho rozhodnutím. Sám nebyl účastníkem územního řízení ani v roce 2021, jehož předmětem byl celý umístěvaný záměr. Proti záměru tehdy nebrojil ani jako opomenutý účastník. Žalovaný pochybil, jestliže stěžovatele považoval za opomenutého účastníka. Ten totiž nemohl být stavbou dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Bytový dům, v němž stěžovatel bydlí, se nachází nejméně 80,46 m od hranice pozemku, kde je realizován záměr. Záměr není ani ze žádné části bytového domu stěžovatele viditelný. Dotčen nemůže být stěžovatel ani provozem na přilehlých pozemních komunikacích či překročením hlukových limitů. Návrh na zrušení opatření obecné povahy nemůže s ohledem na jeho akcesorickou povahu sám o sobě obstát.

[24] I kdyby Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou, podle osoby zúčastněné na řízení I) je jako celek nedůvodná. Stěžovatel neuvedl, jakým způsobem jej měl postup městského soudu zkrátit na jeho právech (např. jaké návrhové body v důsledku stanovení lhůty nebyl schopen uplatnit apod). Místo toho se snaží vytvořit dojem, že incidenční návrhy na zrušení úpravy U 0831 a změny Z 2832 jsou vlastně rozšířením žalobních bodů podle § 306 odst. 2 stavebního zákona. Tak tomu ale není. Rozšiřování incidenčních návrhů o návrhové body ve lhůtě 2 měsíců podle uvedeného ustanovení není přípustné a nemělo by k němu být přihlédnuto. Návrhové body v incidenčním přezkumu nejsou totéž, co žalobní body v řízení o žalobě proti rozhodnutí. Stěžovatel ani neuvádí, jaký dopad na jeho veřejná subjektivní práva mělo mít to, že mu bylo znemožněno reagovat na vyjádření osoby zúčastněné na řízení I).

pokračování

[25] Změna Z 2832 je podle osoby zúčastněné na řízení I) dostatečně odůvodněna. Míra podrobnosti odůvodnění odpovídá naprosté pasivitě stěžovatele v řízení o pořízení změny Z 2832. Nelze přisvědčit námitce stěžovatele týkající se nesprávného posouzení souladu s územním plánem. Stěžovatel směřuje předmět územního řízení v roce 2021 a územního řízení v roce 2023. Předmětem pozdějšího územního řízení jsou pouze drobné a nepodstatné změny. Stěžovatel toliko opakuje svoje argumenty vznesené v žalobě, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozsudku. Nedůvodnými jsou i námitky týkající se oplocení, dopravy v klidu, přístupnosti parkovacích stání či kapacity školských zařízení. Je namístě zdůraznit, že předmětem rozhodnutí žalovaného není stavba jako celek, ale pouze její změna, která je posuzována.

III.d Replika stěžovatele

[26] Stěžovatel ve své replice k vyjádření odpůrce 2) nesouhlasí s tím, že by změna územního rozhodnutí byla naprosto marginální „drobnou“ změnou, která prakticky nemění situaci v území, a shrnuje jednotlivé její parametry. Dotčenost stěžovatele na právech vychází právě z rozměrů posuzované změny záměru, která je způsobilá významně zasáhnout do jeho práv navzdory tomu, že je od jeho pozemku vzdálená desítky metrů. Setrvává na názoru o nepřezkoumatelnosti změny Z 2832 pro nedostatek důvodů, jakož i na tom, že byla přijata v rozporu s právními předpisy.

[27] Jde-li o vyjádření osoby zúčastněné na řízení I), dotčenost vlastnických práv stěžovatele nelze redukovat na pohledové vazby. Dotčení spočívá v narušení pohody bydlení vyplývajícím z nepřiměřeného zahuštění výstavby, ohrožení stávající zeleně, zhoršení plynulosti a bezpečnosti dopravy, dalšího zvýšení poptávky po nedostatkových parkovacích místech na veřejném prostranství a po občanském a komerčním vybavení. Tato dotčenost existuje bez ohledu na to, zda je záměr ze stěžovatelova domu vizuálně viditelný.

[28] Podle stěžovatele lze návrhové body k incidenčnímu přezkumu rozšiřovat ve lhůtě podle § 306 odst. 2 stavebního zákona. Zákon mezi žalobními body a návrhovými body v incidenčním přezkumu nerozlišuje. Akcesorita incidenčního návrhu je ve vztahu k podané žalobě proti rozhodnutí zachována tím, že žaloba i incidenční návrhy byly podány společně a jsou obsahově provázány. Nezákonnost změny Z 2832, resp. její nedostatek odůvodnění, má přímý dopad na rozhodnutí žalovaného 1), neboť regulace kódu míry využití území je podkladem pro posouzení souladu záměru s územním plánem.

III.e Duplika osoby zúčastněné na řízení I)

[29] Osoba zúčastněná na řízení I) ve své duplice setrvala na své dosavadní argumentaci a vyjádřila se ke skutečnému rozsahu změn povolených v roce 2023. Jde-li o dvoutýdenní lhůtu k doplnění incidenčního návrhu, rozhodující je, že městský soud žalobu i návrh shledal včasnými i po doplnění projednatelnými. Replika neoznačuje jediný konkrétní bod, který stěžovatel kvůli stanovené lhůtě nemohl uplatnit. Nebyl prokázán ani žádný materiální následek toho, že stěžovateli byla vyjádření stěžovatele formálně doručena krátce před vydáním napadeného rozsudku. Městský soud nepřijal hlavní procesní námitku osoby zúčastněné na řízení I) o zjevné neoprávněnosti stěžovatele, žalobu meritorně přezkoumal a nerozhodoval na základě nových důkazů předložených osobou zúčastněnou na řízení I). Jeho závěry vycházejí ze správního spisu, napadeného rozhodnutí a změny územního plánu. Nelze proto tvrdit, že by městský soud jednostranně převzal vyjádření stavebníka bez možnosti věcné obrany stěžovatele.

[30] Jakýkoliv deficit odůvodnění změny Z 2832 nemusí bez dalšího vést k jejímu zrušení. Městský soud nepopřel, že podklady k jednotlivé úpravě neposkytují podrobnou samostatnou úvahu pro každý pozemek. Současně však posoudil celé opatření, přílohy E1 a E2, spis k původní úpravě U 0831 i účel změny Z 2832, jímž bylo po judikurním posunu deklarovat dříve směrné

kódy míry využití území jako závazné bez změny jejich hodnoty. Přezkoumatelně vysvětlil, z jakého důvodu zjištěný nedostatek nebrání vypořádání žádné konkrétní hmotněprávní námitky stěžovatele. Ve zbytku dupliky se osoba zúčastněná na řízení I) vyjádřila také k posouzení souladu stavebního záměru s územním plánem, námitce oplocení, dopravě v klidu a tvrzené nedostatečné kapacitě občanské vybavenosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[31] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou osoby zúčastněné na řízení I), že stěžovatel nebyl oprávněn podat kasační stížnost. Podle jejího názoru stěžovatel nemohl být změnou územního rozhodnutí nijak dotčen na svých právech, pročez nemohl podat odvolání, žalobu ani kasační stížnost. Uvedené námitce nebylo možné přisvědčit. Stěžovatel byl jako žalobce účastníkem soudního řízení, v němž byl vydán napadený rozsudek. Bez ohledu na to, zda městský soud posoudil jeho oprávnění podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného správně, byl proto podle § 102 s. ř. s. oprávněn podat kasační stížnost.

[32] Kasační stížnost byla zároveň přípustná a podána včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátkou. Bylo tak možné přezkoumat rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i z hlediska možných vad, k nimž by bylo třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[33] Kasační stížnost není důvodná.

[34] Jelikož osoba zúčastněná na řízení I) zpochybnila, zda byl stěžovatel vůbec oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud hned v úvodu vlastního posouzení podotýká, že v postupu městského soudu žádnou vadu řízení nespaturuje. Podmínkou oprávnění podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je tvrzení žalobce, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Důvod odmítnutí žaloby jako podané osobou k tomu zjevně neoprávněnou by byl dán pouze v případě, že by již na základě žaloby samotné bylo možné zcela zjevně vyloučit tvrzený zásah do práv žalobce, např. tvrdil-li by žalobce porušení práva, jehož pojmově vůbec nemůže být nositelem (blíže k obecným východiskům pro posouzení potenciálního dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva záměrem srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 1 As 278/2021-25, č. 4482/2023 Sb. NSS, odst. [19] až [21]). Tak tomu ale v posuzované věci není.

[35] Jak správně uvedl městský soud, stěžovatel, který v lokalitě vlastní bytovou jednotku, tvrdí, že umístěním záměru (jeho změnou) bude zkrácen na svém vlastnickém právu, bude negativně ovlivněn imisemi a dotčen zhoršením pohody bydlení. I přes obecnost jeho tvrzení nelze závěr stěžovatele o tom, že nemůže být přímo dotčen na svých právech, učinit toliko na základě obsahu žaloby. Vlastnictví bytové jednotky danou věc odlišuje od věci řešené v rozsudku, na který odkazovala osoba zúčastněná na řízení I) a který se týkal účastenství vlastníka pozemku, na němž byla umístěna veřejně přístupná veřejná komunikace (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 As 13/2024-75). V nyní posuzované věci potenciální zásah do práv stěžovatele připustit lze, byť jeho míra může být s ohledem na vzdálenost bytové jednotky od stavby sporná. Žaloba stěžovatele tak byla projednatelná.

[36] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se požadavků na vymezení důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že „[ř]ízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud tak přezkoumává

pokračování

rozhodnutí a postup krajského soudu, a proto je stěžovatel povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu“ (rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2008, č. j. 7 Afs 40/2007-111, č. 1827/2009 Sb. NSS; dále např. rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. 140, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, odst. [12]).

[37] Náležitou formulaci kasačních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě. Ty směřují proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti, případně směřují proti zásahu správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel sice může žalobní argumentaci v kasační stížnosti zopakovat, vždy však musí uvést, jaké konkrétní závěry městského soudu považuje za nesprávné a z jakých důvodů. Kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného rozhodnutí městského soudu, resp. proti důvodům, na nichž je toto rozhodnutí postaveno, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[38] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že je s výjimkou kasační námítky týkající se tvrzeného porušení procesních práv stěžovatele městským soudem formulována velmi obecně. Stěžovatel v ní převážně pouze reprodukuje žalobní argumentaci, aniž by se konkrétně a věcně vymezoval vůči právním závěrům a hodnotícím úvahám městského soudu, případně aniž by uváděl, v čem mají být tyto závěry nesprávné či nepřezkoumatelné. Za této situace Nejvyšší správní soud kasační námítky posoudil a vypořádal pouze obecně, tedy způsobem odpovídajícím jejich formulaci.

IV.a Nepoužitelnost § 306 odst. 2 stavebního zákona ve vztahu k návrhu na zrušení opatření obecné povahy

[39] Stěžovatel, který podal blanketní žalobu spojenou s návrhem na zrušení opatření obecné povahy, předně namítá, že byl oprávněn doplnit žalobní i návrhové body ve lhůtě stanovené v § 306 odst. 2 stavebního zákona, tedy ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného 1. Městský soud jej měl zkrátit na právech tím, že ve výzvě k doplnění návrhu na zrušení opatření obecné povahy mu stanovil k doplnění návrhových bodů lhůtu pouhých dvou týdnů, čímž uvedenou zákonnou lhůtu zkrátil o 11 dnů.

[40] K tvrzeným procesním pochybením městského soudu Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na své závěry, že „[s]oudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, č. 3470/2016 Sb. NSS).

[41] V posuzované věci jde právě o druhý uvedený typ přezkumu opatření obecné povahy, tedy incidenční přezkum. Stěžovatel totiž podal návrh na zrušení úpravy U 0831 a změny Z 2832 spolu se žalobou proti rozhodnutí žalovaného. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, platilo, že „[n]ávrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.“ Podle

§ 101d odst. 2 věty třetí s. ř. s. dále platí, že „[s]oud o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí rozhodne do devadesáti dnů poté, kdy návrh došel soudu“.

[42] Ustanovení § 101b odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném do 30. 6. 2025 (nyní § 101b odst. 3 s. ř. s.), dále stanoví, že „návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.“

[43] Nejvyšší správní soud se opakovaně vyslovil, že soudní řízení správní, jehož předmětem je přezkum opatření obecné povahy (jeho částí), je vázáno dispoziční zásadou a spojeno s poměrně přísnou koncentrací řízení (§ 101b odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném do 30. 6. 2025), což klade důraz na odpovědnost jednotlivých účastníků řízení, zejména navrhovatele při formulování návrhu (např. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012-27, odst. [18], nebo ze dne 16. 12. 2020, č. j. 8 As 161/2018-84, odst. [13]). Je tedy zcela v dispozici navrhovatele, v jakém rozsahu opatření obecné povahy napadne, podle § 101b odst. 2 s. ř. s. však nesmí svůj návrh rozšiřovat co do rozsahu a důvodů (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2017, č. j. 2 As 288/2016-47, odst. 18). V případě, že má návrh takové nedostatky, které neumožňují jeho projednání, adresuje soud navrhovateli výzvu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., aby tyto nedostatky odstranil (rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, odst. [11], nebo ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 As 406/2018-29, odst. [18]).

[44] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“ Uvedená lhůta pro opravu nebo odstranění vad podání je tzv. „lhůtou soudcovskou“, kterou nelze zaměňovat s jinými zákonnými lhůtami pro podání žaloby (např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2004, č. j. 4 Azs 53/2004-42, č. 367/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 133/2016-33, odst. [10]). Použití tohoto ustanovení v případě chybějících důvodů namítaného opatření obecné povahy výslovně připustil též rozšířený senát (již zmíněné usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 194/2014-36, odst. [28]).

[45] Stěžovatel odkazuje na § 306 odst. 1 stavebního zákona, který stanoví, že „[ž]alobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno“. Podle odstavce 2 „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě 2 měsíců poté, kdy mu bylo rozhodnutí oznámeno“. Z uvedeného ustanovení následně dovozuje, že se shodně použije i pro doplnění návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Takovou argumentaci je však třeba odmítnout. I když byl návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí ve věci, v níž bylo opatření obecné povahy užito, podán současně s žalobou, nelze jej s žalobou směřovat. Nadále platí, že takový návrh nelze podle § 101b odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném do 30. 6. 2025 (nyní § 101b odst. 3 s. ř. s.), v dalším řízení rozšiřovat co do jeho rozsahu a návrhových bodů, neboť by se tím s ohledem na možný širší okruh dotčených osob a požadavek rozhodnutí ve lhůtě 90 dnů mohlo významně zkomplikovat řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí. V případě, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí neobsahuje žádný návrhový bod, se uplatní výzva podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[46] Tím je opodstatněn závěr, že lhůta pro rozšíření žaloby co do jejího rozsahu a žalobních bodů podle § 306 odst. 2 stavebního zákona se na doplnění návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí, který byl podán podle § 101a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, současně s žalobou ve věci, v níž bylo toto opatření obecné povahy užito,

pokračování

nepoužije. V posuzované věci to znamená, že městský soud nepochybil, pokud usnesením č. j. 18 A 63/2024-21 stěžovatele vyzval k doplnění žalobních bodů v zákonné lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného 1), zatímco k doplnění návrhových bodů ve lhůtě 2 týdnů stanovené podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Usnesení mu bylo doručeno dne 10. 10. 2024, a tudíž posledním dnem této lhůty byl 24. 10. 2024. Stěžovatel podáním, které bylo městskému soudu doručeno dne 23. 10. 2024, doplnil nejen návrhové, ale i žalobní body. Lze uzavřít, že stěžovatel nebyl touto výzvou nijak zkrácen na svých právech.

IV.b Možnost stěžovatele seznámit se s vyjádřeními osob zúčastněných na řízení

[47] Dále stěžovatel namítá, že mu městský soud doručil vyjádření osob zúčastněných na řízení I) a III) pouhý den před vyhlášením rozsudku. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel dne 23. 10. 2024 doplnil návrh na zrušení opatření obecné povahy o návrhové body. Dne 27. 10. 2024 pak doplnil žalobu o žalobní body. Obě tato podání městský soud následně zaslal dne 5. 11. 2024 k vyjádření žalovaným a osobě zúčastněné na řízení I). Dne 28. 11. 2024 městský soud na úřední desce vyvěsil vyznění o probíhajícím řízení a možnosti uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení podle § 34 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení III) oznámila dne 29. 11. 2024, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

[48] V průběhu řízení bylo městskému soudu doručeno dne 20. 11. 2024 vyjádření žalovaného 1) a dne 2. 12. 2024 společné vyjádření odpůrců. Obě vyjádření městský soud stěžovateli postupně zaslal a ve vztahu k tomuto procesnímu postupu stěžovatel nic nenamítá. Spornou je možnost seznámit se s následnými vyjádřeními osob zúčastněných na řízení I) a III). Dne 6. 1. 2025 bylo městskému soudu doručeno podání označené jako „vstupní vyjádření stavebníka“ a „avízo podrobného doplnění vyjádření stavebníka“. Toto podání osoby zúčastněné na řízení I) městský soud zaslal do datové schránky zástupkyně stěžovatele ještě v ten den, kdy bylo současně doručeno. Dne 9. 1. 2025 bylo městskému soudu doručeno další (výše zmiňované 35stránkové) vyjádření osoby zúčastněné na řízení I), které městský soud zaslal dne 10. 1. 2025 do datové schránky zástupkyně stěžovatele. K případnému vyjádření stanovil stěžovateli lhůtu do 15. 1. 2025, zástupkyně stěžovatele se však do datové schránky přihlásila až dne 20. 1. 2025, čímž bylo toto vyjádření doručeno. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení III) bylo městskému soudu doručeno dne 14. 1. 2025. Městský soud je stěžovateli zaslal dne 16. 1. 2025 na vědomí s tím, že již další vyjádření neočekává. Toto vyjádření bylo stěžovateli doručeno taktéž 20. 1. 2025 (přihlášením do datové schránky zástupkyně stěžovatele). Dne 21. 1. 2025, tedy v poslední den lhůty 90 dnů pro rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101d odst. 2 věty třetí s. ř. s., městský soud vyhlásil napadený rozsudek.

[49] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že účastníci řízení mají právo být seznámeni s každým vyjádřením jiného účastníka řízení nebo osoby zúčastněné na řízení, pokud je relevantní pro rozhodnutí soudu ve věci a soud z něj bude při svém rozhodování vycházet. Pokud by soud takové vyjádření účastníkovi řízení nezaslal, byla by to vada řízení. Současně je třeba dodat, že tato vada řízení by vedla ke zrušení rozsudku jen v případě, že by zakládala jeho nezákonnost. Vyjádření by muselo obsahovat nové či překvapivé skutečnosti nebo právní argumenty způsobící ovlivnit rozhodnutí soudu. Naopak v případě vyjádření, která jsou toliko repetitivní a pro posuzovanou věc nic nového nepřinášejí, není třeba, aby na ně účastník reagoval (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 2 As 22/2010-194, odst. [55] a [56], nebo ze dne 14. 1. 2015, č. j. 1 As 198/2014-80, odst. [47]).

[50] Z uvedeného shrnutí vyplývá, že městský soud při odesílání vyjádření osob zúčastněných na řízení I) a III) postupoval bezodkladně, a to právě s ohledem na lhůtu devadesáti dnů pro rozhodnutí podle § 101d odst. 2 věty třetí s. ř. s. Povinnost rozhodnout v této lhůtě nezaniká tím, že účastník řízení nebo osoba zúčastněná na řízení učiní na jejím sklonku podání, které

má být zasláno ostatním účastníkům řízení nebo osobám zúčastněným na řízení. Současné ale platí, že i když je povinností soudu rozhodnout v této lhůtě, jde o lhůtu pořádkovou, přičemž zájem na jejím dodržení bez dalšího neodůvodňuje, aby účastník řízení byl zkrácen na svých procesních právech. Pakliže by určité podání účastníka řízení nebo osoby zúčastněné na řízení mělo vliv na rozhodnutí soudu ve věci samé, jiný účastník řízení, v jehož neprospěch by tak mohlo být rozhodnuto, musí mít možnost na toto podání reagovat.

[51] Městský soud si při stanovení lhůty k případné reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) do 15. 1. 2025 musel být vědom, že do uvedeného dne nemusí být podání každému z účastníků řízení nebo osobám zúčastněným na řízení ani jen doručeno. Jakkoliv lze tuto krátkou lhůtu vnímat především jako určitou záruku, že do tohoto data nebude rozhodnuto, ve skutečnosti tato lhůta nemusela žádný prostor pro vyjádření vytvořit. V tomto ohledu by nebyl rozdíl, pokud by vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) bylo účastníkům řízení a osobám zúčastněným na řízení zasláno pouze na vědomí. Současné je třeba dodat, že toto vyjádření, navzdory svému rozsahu, nepřineslo ve vztahu k posouzení věci žádné zásadní skutečnosti či argumenty. Městský soud shrnul jeho obsah (body 11 až 14 napadeného rozsudku), aniž by z něj dále ve své argumentaci vycházel. Výjimkou byl poukaz na příhodné upozornění osoby zúčastněné na řízení I), že stěžovatel navzdory námitce nedostatků odůvodnění změny Z 2832 její obsah identifikoval. Novou argumentací pak bylo tvrzení o nedostatku aktivní legitimace stěžovatele k podání žaloby, tuto otázku však krajský soud vyřešil ve prospěch stěžovatele tak, že jeho aktivní legitimaci uznal. Stejně je, že ani samotný stěžovatel v kasační stížnosti netvrdí, která konkrétní část argumentace osoby zúčastněné na řízení I) měla s ohledem na to, že neměl dostatečný prostor se k ní vyjádřit, vést ke zkrácení jeho práv.

[52] Uvedené platí i pro vyjádření osoby zúčastněné na řízení III), které kromě zpochybnění aktivní legitimace stěžovatele k podání žaloby pouze obecně shrnulo, z jakých důvodů měl být návrh na zrušení úpravy U 0831 odmítnut a návrh na zrušení změny Z 2832 buď odmítnut, nebo zamítnut. Obdobnou, avšak mnohem podrobnější argumentaci, obsahovalo společné vyjádření odpůrců ze dne 2. 12. 2024, které bylo stěžovateli doručeno v dostatečném předstihu. Ve vztahu k žalobním námitkám toto vyjádření odkázalo na odůvodnění rozhodnutí žalovaného 1) (obsah tohoto rozhodnutí je shrnutý v bodu 15 napadeného rozsudku).

IV.c Ostatní námitky

[53] Námitkou nedostatečného odůvodnění změny Z 2832 se městský soud dostatečně zabýval (body 28 až 42 napadeného rozsudku). Dospěl k závěru, že přes drobné nedostatky je napadené opatření obecné povahy odůvodněno dostatečně a není nepřezkoumatelné. S uvedeným závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Městskému soudu je třeba přisvědčit, že stěžovatel dostatečně nespecifikoval, jak konkrétně změna Z 2832 v rozsahu, v jakém ji napadá, zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Stěžovatel pouze obecně brojí proti navýšení počtu bytů a posouzení vlivu dopravy, imisí, či nedostupnosti školských zařízení. Neobstojí ani jeho tvrzení, že toto dotčení nemohl podrobněji namítat s ohledem na nedostatečné odůvodnění opatření obecné povahy. Z obsahu návrhu je zjevné, že stěžovatel je s opatřením obecné povahy dostatečně obeznámen, nicméně chybí podrobnější argumentace, jak se vytýkané vady opatření obecné povahy, ať už jednotlivě nebo jako celek, konkrétně negativně projeví v jeho vlastní právní sféře.

[54] Ostatní námitky směřovaly vůči rozhodnutí žalovaného 1). Jde-li o námitku týkající se oplocení, stěžovatel v návrhu nijak nespecifikoval, jak se oplocení záměru dotýká jeho práv. Tento nedostatek nemohl zhojit až v řízení o kasační stížnosti poukazem na to, že se kolem umístěvané stavby pohybuje několikrát denně a že tvorba veřejných prostranství či průchodnost území jsou veřejnými statky, jejichž kvalita se jej dotýká. Nadto tato dodatečná tvrzení zásah

pokračování

do veřejných subjektivních práv rovněž nekonkretizují. Městský soud vysvětlil, z jakého důvodu navržené oplocení splňuje požadavky stanovené § 30 pražských stavebních předpisů, a Nejvyšší správní soud nemůže těmto závěrům, na které odkazuje, nic vytknout.

[55] Rovněž námitka řešení dopravy v klidu byla vypořádána již v rozhodnutí žalovaného 1). Ačkoliv nebyla otázka přístupnosti rozporovaného počtu parkovacích míst ve výroku prvostupňového rozhodnutí závazně řešena, je v něm uveden základní počet parkovacích míst, a to 94 stání v garážích a 22 venkovních stání. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále uvedeno, že pro vázaná stání slouží 94 parkovacích míst v garážích a pro návštěvnická stání a stání pro provozovnu 13 venkovních parkovacích míst. Dalších 9 parkovacích míst slouží jako rezerva (str. 15). Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s námitkou stěžovatele dostatečně vypořádal. Žalovaný připustil dílčí rozpory dokumentace, pokud jde o návštěvnická stání (mezi částmi B.4 – Dopravní řešení, Technickou zprávou, výkresem Dopravní situace, oproti části B – Souhrnné technické zprávě), ty však nezakládaly rozpor s § 32 a § 33 pražských stavebních předpisů, co do počtu stání a jejich formy. Žalovaný se dostatečně a přezkoumatelně zabýval i tvrzeným rozporem napadeného rozhodnutí a projektové dokumentace a městský soud toto posouzení správně aproboval.

[56] Námitky týkající se nesprávného posouzení souladu s územním plánem a nedostatečné kapacity jeslí, školek a škol jsou pouhou kopií námitek uplatněných již v návrhu, které se liší jen záměnou slova „žalobce“ za slovo „stěžovatel“ a doplněním citace části napadeného rozsudku. Žádná argumentace směřující proti závěrům městského soudu v nich uplatněna nebyla, protože jsou tyto námitky podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné.

V. Závěr a náklady řízení

[57] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[58] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný 1) a odpůrce 2) sice měli ve věci plný úspěch, nevznikly jim však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, který se podle přechodného ustanovení čl. XI bodu 3 zákona č. 314/2025 Sb. použije v řízení o kasačních stížnostech podaných před tímto dnem, právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Jelikož jim v tomto řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, právo na náhradu nákladů řízení nemají.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2026

L. S.

JUDr. Radan Malík v. r.
předseda senátu